

Պարույր Սևակ

Մնաս բարև

Իր վերջն ունի ամեն հեքիաթ,-
Ես դա գիտեմ այնքան վաղուց,
Որքան անունն ամիսների:
Եվ հասել է հրաժեշտի պահն անողորմ...
Պատկոտել են լեռներն ահա՝
Դեմքը ցցած դեպի երկինք,
Ու դաշտերն են ահա պատկել՝
Բերանքսիվայր, մեջքը տնկած,
Որ... ոչնչով չմասնակցեն
Հրաժեշտին մեր այս տրտում:
Ծուռ ժպիտով պարտակում են տխրությունըս
Ու նայում են մի հայացքով,
Որ հատուկ է մողեսներին.
Ո՛չ դեպի դուրս,
Դեպի նե՛րս են կարծես նայում:
Եվ քշում են ինձնից մտքեր,
Ինչպես ամռան տոթ-խեղդոցին
Գլխով ճանճ է քշում խեղճ ձին...
Ա՛խ ճանճերն այս, որ չեն պոկվում ինձնից հիմա,
Ինչպես ահա քեզ մեկընդմիշտ առևանգող
Այս գնացքը՝ զույգ գծերից այս երկաթե,

Ինչպես ահա տտիպությունն՝ այն խնձորից,
Որ խաժում ես,
Որովհետև... լացն է գալիս գուցե և քո...
Գիտե՛մ.
Միրուց խոսելն արդեն
Հավասար է հիմարության,
Սակայն ինչպե՞ս վերջին անգամ կրկին չասեմ,
Որ ինձ հիմա,
Նո՛ւյնիսկ հիմա
Թվում է, թե ամբողջ կյանքում
Ժամանակըս ես վատնեցի
Ամե՛ն տեսակ (լուրջ թե դատարկ) բանի վրա
Եվ... ժամանակ է՛լ չմնաց
Մի լա՛վ - կարգի՛ն - կո՛ւշտ սիրելու.
Ինչ որ եղավ՝ նախափորձ էր կարծես միայն,
Ընդամենը... սևագրություն,
Որ դեռ պիտի
Սրբագրվեր-մաքրագրվեր ներշնչանքով,
Մինչդեռ ահա պահն է հասել,
Որ քեզ ասեմ.
-Մնաս բարև՛...
Էլեկտրական լույսերն ասես լինեն փողեր
Մի վիթխարի նորահնար երգեհոնի,
Եվ քամին է նրանց հիմա աշխատեցնում՝
Նվագելով մի այնպիսի՝ ողջերթ ցավոտ,
Որից նույնիսկ սարսռում է
Մետաղալարն էլեկտրական,
Ու դողոցով օդն է մղվում
Դեպի առաջ. ո՞ր՝ չգիտի՛:
Իսկ դու բնավ չե՛ս էլ լսում.

Է՛լ այստեղ չես դու մտովին,
Այլևքս դու հեռո՛ւ ես շատ
Եվ դրանից այնպես ես դու գեղեցկացել,
Ինչպես մանուկն իր քնի մեջ:
Ես կհիշեմ քեզ հենց այսպես՝ գեղեցկացա՛ծ:
Իսկ իմ դե՛մքը...
Երբ դավաճան ինչ-որ երազ
Երբևիցե ինձ վերստին հիշել տա քեզ,
Աղաչո՛ւմ եմ.
Դու մի՛ հիշիր իմ դեմքն այնպես,
Ինչպիսին է այս վայրկյանիս:
Անշարժացած մկաններս վկայում են անհայելի,
Որ դա կարծես դե՛մք չէ հիմա,
Այլ մի... դիմա՛կ:
Եվ իզո՛ր եմ ծիծաղեցնել փորձում սրա՛նք՝
Այս պրոները.
Ես լա՛վ գիտեմ,
Որ այս պահին իմ ժպիտը
Պիտի դառնա մի դասական ծամածռանք...
Բայց... քանի դեռ բոլորովին դու չես մեկնել,
Ես չե՛մ շրջվի:
Է՛հ, կան բաներ,
Որ շրջվելու իրավունք էլ չունեն կյանքում:
Ի՛նքդ խորհիր, թե իսկապես ի՞նչ կլիներ,
Եթե շրջվել կամենային... կամուրջները կորաքամակ,
Որ իմանան, թե... երկինքը ի՞նչ գույն ունի...
Ես չե՛մ շրջվի՝ քանի դեռ դու չես հեռացել
Սահմաններից... մեզ կամրջող հիշողության:
Այնժամ միայն ես քեզ կասեմ.
-Մնաս բարև՛...

24.11.1964թ.
Երևան